

Sygn. akt III AUa 2393/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Małek - Bujak (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Ansion SSA Marek Żurecki
Protokolant	Aneta Szafruga

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2013r. w Katowicach

sprawy z odwołania W. S. (W. S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach

z dnia 10 października 2012r. sygn. akt XI U 3069/11

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

/-/ SSA J. Ansion /-/ SSA M. Małek-Bujak /-/ SSA M. Żurecki

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2393/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 listopada 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w S. odmówił W. S. prawa do świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy stwierdził, że ubezpieczona udowodniła do dnia rozwiązania ostatniego stosunku pracy łącznie 35 lat (27 lat, 10 miesięcy, 27 dni okresów składkowych, 6 lat, 1 miesiąc, 18 dni okresów nieskładkowych i okres uzupełniający 11 miesięcy, 15 dni - praca w gospodarstwie rolnym rodziców), ale nie ukończyła 55 lat życia do dnia rozwiązania stosunku pracy oraz stosunek pracy nie został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy, wobec czego świadczenie przedemerytalne jej nie przysługuje.

W odwołaniu od w/w decyzji, wywiezionym przez pełnomocnika ubezpieczonej W. S., wniesiono o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie świadczenia przedemerytalnego i zasądzenie na rzecz ubezpieczonej od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego. W odwołaniu podniesiono, że przepis art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie wymaga ukończenia przez ubezpieczoną określonego wieku w dacie rozwiązania stosunku pracy, a tylko legitymowanie się na ten dzień okresem uprawniającym do emerytury, wynoszącym co najmniej 35 lat i warunek ten ubezpieczona spełniła. Równocześnie stwierdzono, że stosunek pracy z ubezpieczoną rozwiązany został

z przyczyn natury finansowo-ekonomicznej dotyczących zakładu pracy. W odwołaniu zarzucono, że przyczyny zwolnienia ubezpieczonej podane przez pracodawcę w piśmie z dnia 12 października 2011 roku (nieangażowanie się ubezpieczonej w powierzone obowiązki oraz niewykonywanie ich zgodnie z poleceniami przełożonych), są nieprawdziwe i de facto są zemstą za wytoczenie przez ubezpieczoną przeciwko pracodawcy powództwa o zapłatę zaległych świadczeń ze stosunku pracy, a na okoliczność ustalenia faktycznych przyczyn rozwiązania stosunku z pracy z ubezpieczoną wniesiono o dopuszczenie dowodu z zeznań wskazanych świadków i przesłuchania ubezpieczonej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, stwierdzając, że stosunek pracy nie został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, co wynika z pisma jej pracodawcy z dnia 12 października 2011 roku.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia 10 października 2012 roku w sprawie o sygn. akt XI U 3069/11 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej W. S. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 22 września 2011 roku, a w pkt 2 orzeczenia zasądził od organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz ubezpieczonej kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, przedmiotem sporu pomiędzy stronami w niniejszym postępowaniu była kwestia, czy rozwiązanie stosunku pracy łączącego ubezpieczoną z P.P.H.U. (...) S.C. nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.04.99.1001 ze zm.)

Sąd Okręgowy wskazał, iż świadectwo pracy wystawione przez P.P.H.U. (...) S.C., stwierdza, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy przez pracodawcę na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 Kodeksu pracy. W piśmie z dnia 12 października 2011 roku pracodawca ubezpieczonej podał, że przyczyną rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 Kodeksu pracy było „nieangażowanie się pracownika w powierzone mu obowiązki oraz niewykonywanie ich zgodnie z poleceniami przełożonych, co skutkowało utratą zaufania pracodawcy w stosunku do pracownika”. Świadek K. S. podtrzymał stanowisko przedstawione przez P.P.H.U. (...) S.C. w w/w piśmie z dnia 12 października 2011 roku o przyczynach rozwiązania umowy o pracę z W. S..

W świetle zgodnych zeznań świadków E. G., S. D., W. K. i J. K. oraz M. K., Sąd Okręgowy uznał zeznania świadka K. S. odnośnie przyczyny rozwiązania umowy o pracę z W. S. za niewiarygodne.

Zdaniem Sądu Okręgowego, z zeznań świadków E. G., S. D., W. K. i J. K., którzy byli pracownikami P.P.H.U. (...) S.C. w okresach od 2008 roku do 2011 roku wynika, że firma P. P.H.U. (...) zatrudniała ich w barze najpierw bez żadnej umowy, a potem w czasie zatrudnienia na podstawie umowy

o pracę, nie wypłacała im terminowo wynagrodzeń, (płacono w ratach, pracownicy musieli się upominać o zaległe wynagrodzenia), a trudna sytuacja z wypłatą wynagrodzeń miała też miejsce pod koniec 2010 roku. Dodatkowo zeznania świadka W. K., zatrudnionej na stanowisku szefa kuchni w barze firmy P. P.H.U. (...) wskazują, że jako nadzorująca bezpośrednio pracę ubezpieczonej w kuchni nie miała do niej żadnych zastrzeżeń.

Świadek M. K. zeznał, że będąc zarejestrowany jako bezrobotny, początkowo od połowy 2010 roku wykonywał pracę na rzecz P.P.H.U. (...) bez żadnej umowy w weekendy, przewożąc posiłki z baru do klientów, a po otrzymaniu skierowania przez Powiatowy Urząd Pracy, od 24 stycznia 2011 roku został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na stanowisku kucharza w barze i wykonywał taką pracę przez kilka tygodni, następnie został awansowany na stanowisko menedżera. Z zeznań tego świadka oraz z przedłożonej przez firmę P.P.H.U.(...) umowy o pracę z nim zawartej, wynika, że to M. K. został zatrudniony na stanowisku kucharza w miejsce zwolnionej W. S..

W ocenie Sądu Okręgowego, zatrudnienie M. K., skierowanego do pracy przez PUP, na stanowisku kucharza, który nie posiadał kwalifikacji zawodowych do tego rodzaju pracy, było niezbędne do wykazania w dokumentacji, że stanowisko to zostało utrzymane.

Protokoły kontroli z dnia 10 grudnia 2010 roku i z dnia 22 listopada 2011 roku, przeprowadzonej w P.P.H.U. (...) S.C. przez Powiatowy Urząd Pracy w J. , wskazują, że stanowisko kucharza, na którym została zatrudniona ubezpieczona W. S., skierowana do pracy przez PUP i zatrudniona przez firmę P.P.H.U.(...) na podstawie umowy o pracę na czas określony, tj. od dnia 10 grudnia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2014 roku, zostało utworzone w związku z przyznaną refundacją i że w związku z tym, na pracodawcy ciążyły określone obowiązki, w tym zawarcie ze skierowanym bezrobotnym umowy o pracę na okres co najmniej 24 miesięcy, utrzymania przez okres 24 miesięcy stanowiska pracy utworzonego w związku z przyznaną refundacją, informowania PUP o porzuceniu pracy przez skierowanego bezrobotnego, a także o innych wypadkach wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym, zatrudnienia kolejnego bezrobotnego skierowanego przez PUP w terminie 30 dni od dnia ustania stosunku pracy z osobą zatrudnioną na utworzonym stanowisku.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż przed Sądem Rejonowym - Sądem Pracy w Jaworznie, pod sygn. akt IV P 109/11, toczy się postępowanie z powództwa ubezpieczonej przeciwko firmie P.P.H.U. (...) i z przedłożonego odpisu opinii biegłego w tej sprawie wynika, że pracodawca wypłacał ubezpieczonej jedynie wynagrodzenie minimalne, nie naliczając wynagrodzenia z tytułu przepracowanych godzin nadliczbowych i dodatku z tytułu pracy w porze nocnej.

W ocenie Sądu Okręgowego, zebrany materiał dowodowy pozwalał na ustalenie, że przyczyny rozwiązania umowy o pracę przez P.P.H.U. (...) S.C. z ubezpieczoną W. S. leżały po stronie jej pracodawcy i wynikały z takiej organizacji zatrudnienia (zatrudnianie bez umów, rozwiązywanie zawartych umów o pracę na czas określony przed upływem terminu, na który były zawarte) - dotyczyło to nie tylko ubezpieczonej, ale także świadków, w tym świadka M. K. - aby obniżyć koszty prowadzonej działalności gospodarczej i stwarzać generalnie pozory braku redukcji zatrudnienia w firmie z przyczyn ekonomicznych (pracownik zatrudniony uprzednio bez żadnej umowy, był zatrudniony następnie na podstawie umowy).

Zdaniem Sądu I instancji, faktyczne przyczyny rozwiązania umowy o pracę przez P.P.H.U. (...) S.C. z W. S. mieszczą się w pojęciu przyczyn dotyczących zakładu pracy, wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W tym stanie rzeczy ubezpieczona W. S. spełnia wszystkie w/w przesłanki ustawowe do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, wobec czego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i orzekł, jak w punkcie

1 sentencji na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., przyznając ubezpieczonej prawo do świadczenia przedemerytalnego stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych od dnia 22 września 2011 roku, tj. od dnia następnego po dniu złożenia wniosku wraz z wszystkimi wymaganymi dokumentami.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy.

Zaskarżając powyższy wyrok w całości, zarzucił mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004r., Nr 120, poz. 1252).

Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego poprzez oddalenie odwołania W. S. od decyzji Zakładu z dnia 21 listopada 2011 roku.

W uzasadnieniu wskazał, że w piśmie z dnia 12 października 2011 roku P.P.H.U. (...) S.C. oświadczył, że stosunek pracy z ubezpieczoną został rozwiązany z powodu nieangażowania się pracownika w powierzone obowiązki „oraz nie wykonywanie ich zgodnie z poleceniami przełożonych, co skutkowało utratą zaufania pracodawcy w stosunku do pracownika”, a nie z przyczyn dotyczących zakładu pracy. W ocenie organu rentowego, Sąd I instancji niezasadnie dał wiarę zeznaniom świadków-pracowników (z wyłączeniem K. S.) co do przyczyn wypowiedzenia ubezpieczonej stosunku pracy, ponieważ jako pracownicy nie posiadają wiedzy pracodawcy, co do wymagań stawianych ubezpieczonej jako pracownikowi. Zdaniem organu rentowego, pracodawca ma prawo zwolnić pracownika, który nierzetelnie wywiązuje się ze swoich obowiązków. Pozostali pracownicy, nawet jeżeli ich zdaniem, zwolniony pracownik dobrze wykonywał swoje zadania, nie posiadają pełnej wiedzy w tym zakresie.

Dalej, organ rentowy wywiódł, że trudno uznać, że zwolnienie ubezpieczonej nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, ponieważ firma natychmiast zatrudniła nowego pracownika na miejsce ubezpieczonej. Ponadto, kwestionował argumentację Sądu Okręgowego, podważając uprawnienia nowego pracownika zatrudnionego na miejscu ubezpieczonej. Podniósł, iż wykształcenie M. K. (technik elektronik) nic nie wnosi do sprawy, jeżeli weźmie się pod uwagę, że pozostali pracownicy również nie mają wykształcenia kierunkowego.

Apelujący wskazał, iż restauracja i bar firmy nadal istnieją, co wskazuje, że kłopoty firmy z regulowaniem płatności za towar lub opał, jeżeli rzeczywiście były, to były przejściowe i nie spowodowały konieczności ograniczenia lub zakończenia działalności.

W ocenie organu rentowego, ubezpieczona nie kwestionując przyczyny rozwiązania stosunku pracy po otrzymaniu świadectwa pracy, zgadzała się z podaną w świadectwie przyczyną rozwiązania stosunku pracy.

Organ rentowy zwrócił także uwagę na fakt, że postępowanie, które toczyło się przed Sądem Okręgowym o prawo do świadczenia przedemerytalnego, dotyczyło faktycznie sprostowania świadectwa pracy. Ustawodawca przewidział jednak w tym zakresie odpowiedni tryb postępowania w Kodeksie pracy. Stronami takiego postępowania jest pracodawca i pracownik, „który żąda sprostowania świadectwa pracy”, a na wniesienie pozwu do sądu pracy przewidziany jest odpowiedni termin.

W odpowiedzi na apelację, ubezpieczona reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma procesowego, wskazano, że apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie m.in. z tego powodu, iż nie zachodzi w tej sprawie przywoływane przez organ rentowy naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004r., Nr 120, poz. 1252) w sytuacji, gdy świadczenie przedemerytalne zostało ubezpieczonej przyznane na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 tejże ustawy, przy przyjęciu,

że faktyczne przyczyny rozwiązania z ubezpieczoną stosunku pracy mieszczą się w pojęciu przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. b. ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Pełnomocnik ubezpieczonej podniósł, iż w doktrynie prawa pracy podział przyczyn powodujących ustanie stosunku pracy ma charakter dychotomiczny. Przyczyny te mogą dotyczyć albo pracownika, albo pracodawcy, dlatego na gruncie obecnych przepisów, pojęcie przyczyn nie dotyczących pracownika może być używane wymiennie z pojęciem przyczyn dotyczących pracodawcy (zakładu pracy). W ocenie apelującego, przyczyny dotyczące zakładu pracy można podzielić na ekonomiczne, organizacyjne, produkcyjne, technologiczne, a także inne przyczyny dotyczące pracodawcy. Mogą one wynikać zarówno z okoliczności zewnętrznych, zmuszających do zmian organizacyjnych, jak też z inicjatywy pracodawcy. Zdaniem apelującego, żaden świadek, poza K. S. i częściowo M. K., nie potwierdził nieprawidłowego wykonywania przez ubezpieczoną swoich obowiązków, podkreślając jednocześnie, że bezpośrednio przełożona ubezpieczonej zeznała, że K. S. chwalił ubezpieczoną. Wskazał, że ubezpieczona została zwolniona na podstawie art. 33 k.p.c., który to przepis pozwala na bardzo łatwe zwolnienie niewygodnego pracownika, bo nie wymaga wskazania przyczyny zwolnienia. Dalej wywiódł, iż ubezpieczona stała się niewygodnym pracownikiem w momencie, gdy zaczęła się upominać o zaległe świadczenia ze stosunku pracy.

Odnosząc się do zarzutu organu rentowego, wskazującego, iż na miejsce ubezpieczonej natychmiast zatrudniono nowego pracownika, pełnomocnik ubezpieczonej podniósł, iż jedynie nastąpiło przekształcenie zatrudnienia M. K. z tzw. zatrudnienia na czarno w zatrudnienie na podstawie stosunku pracy. W konsekwencji zwolnienia, liczba pracowników de facto się zmniejszyła, a tym samym, zmniejszyło się obciążenie firmy kosztami wynagrodzeń.

Natomiast, odpowiadając na zarzut organu rentowego, że ubezpieczona faktycznie dochodziła w niniejszym procesie sprostowania świadectwa pracy, podniósł, iż ubezpieczony może wykazywać prawo do świadczenia wszelkimi środkami dowodowymi, za czym przemawia bogate orzecznictwo SN (sygn. akt II URN 3/95). Nie wytoczenie przez ubezpieczoną powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, w żadnym razie nie zamykało jej drogi do dochodzenia świadczenia przedemerytalnego, stąd wszelkie zarzuty w tym zakresie są chybione.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny podziela i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, ponieważ znajdują one oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd Okręgowy ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Ponadto, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Sąd Apelacyjny po analizie zebranych dowodów, jak również czynności podjętych przez Sąd I instancji w aspekcie zarzutów sformułowanych w apelacji, doszedł do wniosku, że zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji jest prawidłowe. Zarzuty sformułowane przez organ rentowy we wniesionej apelacji okazały się pozbawione jakichkolwiek podstaw i nie zasługiwały na uwzględnienie.

Warunki, od których uzależnione jest przysługiwanie świadczenia przedemerytalnego, określone zostały w ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 roku, o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 roku, Nr 170 t.j.). W świetle art. 2 cytowanej ustawy, jedną z przesłanek prawa do świadczenia przedemerytalnego jest zaistnienie rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 roku, Nr 69, poz. 415 t.j.). Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. b przewiduje, że gdy w ustawie jest mowa o przyczynach dotyczących zakładu pracy, oznacza to rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wobec brzmienia wskazanego przepisu, zebrany w sprawie wiarygodny materiał dowodowy w sposób niewątpliwy wskazuje na fakt,

iż przedmiotowa umowa o pracę została rozwiązana z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Należy zgodzić się z twierdzeniem pełnomocnika ubezpieczonej, iż w P.P.H.U. (...) S.C faktycznie nie miało miejsca zatrudnienie nowego pracownika, a jedynie przekształcenie zatrudnienia M. K. z nieformalnego zatrudnienia (na czarno)

w zatrudnienie na podstawie stosunku pracy. Słusznie wywiódł Sąd I instancji, iż konsekwencją rozwiązania umowy o pracę z ubezpieczoną było zmniejszenie liczby pracowników, a tym samym, zmniejszenie obciążeń firmy z tytułu wynagrodzeń. Redukcję etatów uzasadniała zła kondycja finansowa zakładu pracy. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w wiarygodnych zeznaniach świadków, którzy zgodnie wskazali, iż pracodawca miał problemy z terminowością regulowania wynagrodzeń, zatrudniał pracowników bez umowy, nie odprowadzał składek na ubezpieczenia społeczne. Ponadto, nie bez znaczenia jest okoliczność, iż ubezpieczona pozostawała w konflikcie z przełożonym, z uwagi na podjęcie działań w celu wyegzekwowania zaległego wynagrodzenia.

Ponadto, błędnie wywiódł organ rentowy, że zeznania świadków - pracowników, co do przyczyn wypowiedzenia ubezpieczonej stosunku pracy są niewiarygodne, ponieważ jako pracownicy nie posiadają wiedzy pracodawcy, co do wymagań stawianych ubezpieczonej jako pracownikowi. W ocenie Sądu Apelacyjnego, pracownicy (pracujący w tym samym okresie) posiadają wystarczającą wiedzę w zakresie wymagań pracodawcy i powierzonych im obowiązków pracowniczych. Świadkowie, jako osoby zatrudnione w jednym zakładzie pracy (o niewielkiej liczbie pracowników), mogli obiektywnie ocenić jakie wymagania w stosunku do nich, jak i osób razem z nimi zatrudnionych, miał pracodawca.

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu organu rentowego, że ubezpieczona nie kwestionując przyczyn rozwiązania stosunku pracy po otrzymaniu świadectwa pracy, zgadzała się z przyczyną rozwiązania stosunku pracy. Umknęło uwadze apelującego, iż sąd ubezpieczeń społecznych ma prawo prowadzić postępowania na okoliczność przyczyn rozwiązania stosunku pracy z ubezpieczonym. Zgodnie z ugruntowanym poglądem doktryny, dla sądu ubezpieczeń społecznych, badającego spełnienie przesłanki w postaci rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy nie jest wiążący ani stosowany zapis w świadectwie pracy co do przyczyn rozwiązania stosunku pracy, ani też fakt niewydania świadectwa pracy. Słusznie powołał się pełnomocnik ubezpieczonej, w odpowiedzi na apelację, na wyrok SN z dnia 6 września 1995 roku (sygn. akt II URN 23/95), w którym wskazano, że „ubezpieczony może w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami wskazywać okoliczności, gdy z dokumentów wynika co innego.”

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, wskazujące na przyczyny ekonomiczne i organizacyjne występujące po stronie zakładu pracy, które zainicjowały rozwiązanie umowy o pracę z ubezpieczoną. Skoro zatem, rozwiązanie stosunku pracy z ubezpieczoną nastąpiło z wyłącznych przyczyn dotyczących pracodawcy, to ubezpieczona spełniła ostatnią niezbędną przesłankę warunkującą prawo do świadczenia przedemerytalnego.

O kosztach Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

/-/ SSA J. Anzion /-/ SSA M. Małek-Bujak /-/ SSA M. Żurecki

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR